

КАЛОЯН /приближава съвсем близо до Белота и го гледа право в очите /

Саца?

БЕЛОТА

Няма Не.

КАЛОЯН

Кой? Кажни!

БЕЛОТА

Сеслав.

КАЛОЯН.

Ти си луд! Кой те е измамил?

БЕЛОТА

Очите ми не ме лъжат. Снощи се бях запътил към тях, по едно необичайно време. Мислих да го даяваме моята дъщеря за неговия син. Реших да дам съгласието си, щом да стане още тази есен. Нали тази зима ще прекараме в мир. Отивах пеш и сам. Като доближих големия мост видях някакъв човек бърже да върви, загърнат в плаща си, макар че времето е топло. Гуглата му беше нахлепена до вежди. Мина край мене без да ме забележи. *бързаше* Забързан и замислен. Бях се дръннал в сянката, да му сторя път. Бях сам и не желаях да попадна на зла среда. Но като се загледах подире му веднага го познах Бене Сеслав.

БЕРГИЙ

Дали е бил наистина той?

БЕЛОТА

Същият бой. Същият *ход* вървех. Нали знае *те* как се *поклаца* клати, така малко на ляво, като върви.

КАЛОЯН

После?

БЕЛОТА

Проследих го отдалеч, чак до *урушката* заселища. По пътя го настигна Деян. И двамата отидоха у стратор Тодор. Там се събират сега

КАЛОЯН

Уверен ли си, че е бил Деян? Може да са имали богомилско съвещание?

БЕЛОТА

Деян беше. Русите му коси, дълги до раменете, изправен като топола.

А знаеш, че той бяга от богомилите като от чума. За друго нещо се

събират да мушукат там. Можеби търсят помощта на Сеслав, като виден